

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 764

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 septembrie 2006

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ORDONAȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 515 din 20 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul de procedură civilă	2-3		60. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi	8-14
Decizia nr. 524 din 27 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	4-7		1.164. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Cancelariei Primului-Ministru din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2006, pentru Agenția Națională pentru Sport	15
			DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
			148. — Decizie pentru eliberarea domnului Coifan Viorel din funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru	15
			149. — Decizie pentru numirea domnului Stragea Cristian-Dimitrie în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 515**

din 20 iunie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cîrstea	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lăcrămioara Dorina Vasilica în Dosarul nr. 9.064/2005 al Tribunalului Iași.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocatul Romul Vonica, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

La dosarul cauzei a fost depusă o cerere din partea avocatului părților lipsă, Marius Sebastian Stiblea, prin care acesta solicită Curții Constituționale acordarea unui nou termen de judecată, întrucât se află în imposibilitatea de a se prezenta în fața instanței la termenul de astăzi.

Avocatul autorului excepției de neconstituționalitate, precum și reprezentantul Ministerului Public se opun amânării cauzei, în condițiile în care dosarul se află la al treilea termen de judecată, iar autorul cererii nu-și justifică solicitarea.

Curtea, analizând cererea depusă la dosar, constată că aceasta nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, nefiind temeinic motivată, și, drept urmare, urmează a fi respinsă.

Pe fond, autorul excepției, prin avocat, arată că dispozițiile art. 297 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât, în situațiile acolo precizate, instanța de apel reține cauza spre judecare, ceea ce este de natură a aduce atingere principiului organizării și funcționării instanțelor judecătorești pe baze ierarhice, respectiv principiului dublului grad de jurisdicție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, norma procedurală supusă controlului fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 21 din Constituție, care consacră soluționarea cauzelor cu celeritate, fără a garanta accesul la toate gradele de jurisdicție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 9.064/2005, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lăcrămioara Dorina Vasilica.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că textul de lege criticat contravine prevederilor cuprinse în Constituția României și în tratatele internaționale referitoare la drepturile omului, prevederi ce reglementează egalitatea în drepturi a cetățenilor, accesul liber la justiție, înfăptuirea justiției și folosirea căilor de atac. Astfel, se arată că, prin aplicarea dispozițiilor art. 297 din Codul de procedură civilă, instanța de apel are posibilitatea să rețină procesul spre judecare, după ce a anulat hotărârea atacată, atunci când constată propria sa competență sau dacă există vreun alt motiv de nulitate, iar prima instanță a judecat în fond, împrejurare ce aduce atingere dreptului la un proces echitabil și principiilor dublului grad de jurisdicție și constituirii ierarhice a instanțelor judecătorești.

Tribunalul Iași apreciază că excepția este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 297 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor constituționale ale art. 16, 21, ale art. 124 alin. (2), art. 126 și 129.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 297 din Codul de procedură civilă. Textul legal criticat are următorul conținut: „În cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a rezolvat procesul fără a intra în cercetarea fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va desființa hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe.

Dacă prima instanță s-a declarat competentă și instanța de apel stabilește că a fost necompetentă, anulând hotărârea atacată, va trimite cauza spre judecare instanței competente sau altui organ cu activitate jurisdicțională competent, afară de cazul când constată propria sa competență. În acest caz, precum și atunci când există vreun alt motiv de nulitate, iar prima instanță a judecat în fond, instanța de apel, anulând în tot sau în parte procedura urmată și hotărârea pronunțată, va reține procesul spre judecare.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 alin. (1) și (3) referitor la accesul liber la justiție, art. 124 alin. (2) privitor la înfăptuirea justiției, art. 126 ce face referire la instanțele judecătorești și ale art. 129 care prevede folosirea căilor de atac. De asemenea, se mai susține nesocotirea mai multor prevederi referitoare la egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și în Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși formal, critica este îndreptată împotriva art. 297 din Codul de procedură civilă, în ansamblul său, din susținerile autorului excepției rezultă că în realitate aceasta vizează numai dispozițiile alin. 2 teza a doua a normei procesuale sus-menționate. Or, asupra constituționalității acestui text de lege Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 116/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2002, sau prin Decizia nr. 192/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005, prilejuri cu care a reținut următoarele:

Egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceluiasi regim juridic.

Per a contrario, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat.

Așa fiind, ceea ce se semnalează în susținerea excepției, cu titlu de fine de neconstituționalitate a reglementării criticate, și anume că, potrivit acesteia, părțile au la dispoziție două sau numai o singură cale de atac, în funcție de modul în care a procedat prima instanță la soluționarea cauzei, cu sau fără examinarea fondului, chiar dacă instituie astfel două regimuri juridice diferite, o face în considerarea existenței a două situații diferite, care, ca atare, nu puteau fi reglementate identic.

Totodată, întrucât criteriul în funcție de care își găsește aplicarea un regim juridic sau altul are caracter obiectiv și rezonabil, și nu subiectiv și arbitrar, fiind constituit de o anumită situație prevăzută de ipoteza normei, și nu de apartenența sau de o calitate a persoanei, privitor la care își găsește aplicare, așadar, *intuitu personae*, nu există temei pentru calificarea reglementării deduse controlului ca fiind neconstituțională.

Pe de altă parte, reglementarea prevăzută de art. 297 din Codul de procedură civilă constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricărui abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces. Astfel, reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din aceeași convenție consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârea pronunțată în *Cazul Golder împotriva Regatului Unit*, 1975, a statuat că: „Dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.”

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lăcrămioara Dorina Vasilica în Dosarul nr. 9.064/2005 al Tribunalului Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 524

din 27 iunie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Excepția a fost ridicată de Ioan Lascău în Dosarul nr. 2.122/2005 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.122/2005, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția a fost ridicată de Ioan Lascău, trimis în judecată într-un dosar în care este inculpat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de texte din actele normative criticate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin următoarele:

— art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (2) și (3), precum și ale art. 11 și 20 din Constituție, raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, art. 90 alin. 2 este contrar dreptului la un proces echitabil în materie penală, întrucât permite ca probele ce stau la baza soluționării conflictului de drept penal să fie obținute de alte organe judiciare penale în cadrul unor proceduri caracterizate prin principii și reguli specifice; condiția „dacă legea prevede aceasta”, „alimentează inechitățile în domeniul penal, autorizând un amestec inadmisibil al procedurilor administrative în procedurile penale”, și „este inutilă”; pune la îndoială legalitatea utilizării mijloacelor de probă obținute în alte proceduri; potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind aplicarea art. 6 din Convenție, „utilizarea mijloacelor de probă obținute prin constrângere în cadrul procedurilor administrative de control aduce atingere caracterului echitabil al procedurii penale ulterioare, prin încălcarea dreptului de a nu contribui la propria incriminare” și delimitează „obținerea mijloacelor de probă în procedurile administrative de folosirea lor ulterioară în procedurile penale”; procedurile prevăzute de art. 90 alin. 2 coroborat cu art. 214 din Codul de procedură penală nu prezintă caracteristicile unei proceduri preliminare, în sensul art. 21 alin. (3) din Constituție, pentru a legitima folosirea proceselor-verbale și a actelor de constatare, fără nicio delimitare, în procesul penal declanșat ulterior. În consecință, se arată că, pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, înscrisurile menționate de art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală pot avea doar valoare de informații pentru organele de urmărire penală, iar nu valoare de mijloace de probă în procesul penal, și nu pot „influența în niciun fel soluționarea procesului penal, care trebuie să depindă exclusiv de acte de procedură întocmite de organe judiciare penale, cu respectarea garanțiilor pe care nu le poate oferi decât un proces penal legal declanșat”;

— art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală încalcă art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și dispozițiile constituționale ale art. 11 și 20, raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât eludează garanțiile procesuale recunoscute acuzatului în procesul penal;

—art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 încalcă art. 23 alin. (12) din Constituție, precum și prevederile constituționale ale art. 11 și 20, raportate la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aceea că nu individualizează în mod concret „situații de incompatibilitate, natura lor juridică, morală, socială etc., conținutul concret, sediul lor de reglementare“. Totodată, textul de lege criticat nu îndeplinește cerințele de previzibilitate și accesibilitate pe care trebuie să le îndeplinească o lege;

—art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2000 încalcă art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (2) și (3) din Constituție, precum și dispozițiile constituționale ale art. 11 și 20, raportate la art. 6 din Convenție, deoarece „în fapt organul de urmărire penală și partea acuzatoare în faza de judecată“ nu respectă cerințele „imparțialității și ale caracterului obiectiv ce ar trebui să caracterizeze mijloacele de probă cu caracter științific“ și nici principiile contradictorialității și al dreptului la apărare;

— art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 nu îndeplinește condițiile privind caracterul accesibil și previzibil al legii, contravenind astfel art. 23 alin. (12) din Constituție și dispozițiilor constituționale ale art. 11 și 20, raportate la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

— art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 încalcă art. 23 alin. (11) din Constituție, precum și dispozițiile constituționale ale art. 11 și 20, raportate la art. 6 paragraful 2 din aceeași convenție, întrucât instituie „o prezumție de culpabilitate ce intră în contradicție cu prezumția de nevinovăție recunoscută acuzatului în procesul penal“, precum și pentru că „sarcina probei este transferată asupra persoanei acuzate de săvârșirea infracțiunii, în condițiile în care, în baza prezumției de nevinovăție, sarcina probei aparține urmăritorului“.

Tribunalul Brașov — Secția penală apreciază că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate ca fiind încălcate. Astfel: în legătură cu art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, nu se poate susține că procesele-verbale și actele de constatare încheiate de alte organe decât cele judiciare penale ar conduce la un „amestec inadmisibil al procedurilor administrative în procedurile penale“, întrucât împotriva acestora se poate formula contestație pe cale administrativă sau la instanța de judecată, iar persoana ce se consideră lezată în drepturile sale beneficiază de două grade de jurisdicție; în procesul deliberării, „judecătorul represiv“ își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, și nu prin raportarea exclusivă la procesele-verbale și actele de constatare întocmite de alte organe, cu competență specială; art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 „este clar sub aspectul tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii de efectuare de operațiuni financiare incompatibile cu funcția, însărcinarea sau atribuția, în scopul obținerii de bani“; art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nu conduce automat la ideea că specialiștii numiți de către procurorul-șef al DNA nu pot fi imparțiali și obiectivi, imparțialitatea acestora fiind prezumată, iar valoarea probantă a mijloacelor de probă este apreciată de judecător prin evaluarea și coroborarea

întregului probatoriu, părțile putând contesta raportul tehnico-științific; art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 folosește termenul de „infracțiune“ generic, pentru a acoperi multitudinea de „infracțiuni bază“ din care pot proveni bunurile; art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990, ca orice normă de incriminare, prevede conținutul constitutiv al infracțiunii, care cuprinde condițiile obiective și subiective în care fapta devine infracțiune.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, deoarece: probele în legătură cu care dispun art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală nu au o valoare dinainte stabilită, aprecierea lor făcându-se cu prilejul examinării tuturor probelor administrate și oricare dintre acestea poate fi contestată în cursul procesului; art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nu este de natură să încalce prevederile constituționale și jurisprudența europeană în ceea ce privește imparțialitatea justiției sau echitatea procesului penal; art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 este suficient de clar, legiuitorul optând pentru determinarea generică a situațiilor tocmai pentru că, dacă ar fi fost enumerate cazurile, ar fi creat un text greoi și limitativ; art. 23 lit. c) din Legea nr. 656/2002 reflectă pe deplin cerințele europene și internaționale în materie; art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 nu încalcă prezumția de nevinovăție, care trebuie interpretată în sensul că organele judiciare nu desfășoară proceduri specifice de tragere la răspundere a infractorului decât dacă vor constata în speța respectivă forma de vinovăție cerută de lege.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, precum și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nu aduc atingere: dreptului părților la un proces echitabil, câtă vreme procesele-verbale și constatările tehnico-științifice făcute de alte organe decât cele de urmărire penală sau de instanța de judecată „pot fi combătute cu orice alte probe propuse de părți, în condițiile art. 67 alin. 1 din Codul de procedură penală“; unicității și imparțialității justiției, principiului independenței judecătorilor, întrucât instanța de judecată este cea care apreciază asupra concludenței și utilității probelor, care nu au, conform art. 63 alin. 2 teza întâi din același cod, valoare dinainte stabilită. În temeiul art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, competența stabilirii procedurii și a căilor de atac în fața instanțelor de judecată aparține legiuitorului. De asemenea, mai arată că, în legătură cu excepția de neconstituționalitate a art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, a art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 și a art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002, Curtea Constituțională nu este competentă să se pronunțe, întrucât criticile formulate vizează modul de interpretare și aplicare a legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și ale art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Textele de lege criticate prevăd:

— Art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală:

• art. 90 alin. 2, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 141/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 noiembrie 1996: „*De asemenea, sunt mijloace de probă procesele-verbale și actele de constatare, încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta.*”;

• art. 214 alin. 5: „*Procesele-verbale încheiate de aceste organe constituie mijloace de probă.*”;

• art. 224 alineatul ultim: „*Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.*”;

— Art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, în redactarea cuprinsă în art. X pct. 1 al titlului XVI din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005: „*Constatarea tehnico-științifică efectuată din dispoziția scrisă a procurorului de specialității prevăzută la alin. (1) constituie mijloc de probă, în condițiile legii.*”;

— Art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000: „*Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite:*

a) *efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană ori încheierea de tranzacții financiare, utilizând informațiile obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării sale.*”;

— Art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 12 decembrie 2002: „*Constituie infracțiunea de spălare a banilor și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani: [...] c) dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni. [...]*”;

— Art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004: „*Se pedepsesc cu închisoare de la 3 ani la 12 ani persoanele vinovate de bancrută frauduloasă, constând în una dintre următoarele fapte: a) falsificarea, sustragerea sau distrugerea evidențelor societății ori ascunderea unei părți din activul societății, înfățișarea de datorii inexistente sau prezentarea în registrul societății, în alt act ori în situațiile financiare a unor sume nedatorate, fiecare dintre aceste fapte fiind săvârșită în vederea diminuării aparente a valorii activelor.*”;

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, urmează a se reține următoarele:

I. În legătură cu neconstituționalitatea dispozițiilor art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, potrivit cărora, dacă legea prevede aceasta, procesele-verbale și actele de constatare încheiate de alte organe (decât organul de urmărire penală sau de instanța de judecată), precum și procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare constituie mijloace de probă, se invocă încălcarea următoarelor texte din Constituție: art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil; art. 124 alin. (2) care stabilește că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și alin. (3) privind independența judecătorilor; art. 11 privitor la „*Dreptul internațional și dreptul intern*”; art. 20 privind „*Tratatelor internaționale privind drepturile omului*”. Se invocă și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la „*Dreptul la un proces echitabil*.”

În esență, se susține că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale și convenționale menționate, deoarece permit „*utilizarea mijloacelor de probă obținute prin constrângere în cadrul procedurilor administrative de control*”, ceea ce „*aduce atingere caracterului echitabil al procedurii penale ulterioare, prin încălcarea dreptului de a nu contribui la propria incriminare*”, delimitează „*obținerea mijloacelor de probă în procedurile administrative de folosirea lor ulterioară în procedurile penale*” și eludează garanțiile procesuale recunoscute acuzatului în procesul penal. În consecință, se consideră că, pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, înscrisurile menționate de art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală pot avea doar valoare de informații pentru organele de urmărire penală, iar nu valoare de mijloace de probă în procesul penal, și nu pot „*influența în nici un fel soluționarea procesului penal, care trebuie să depindă exclusiv de acte de procedură întocmite de organe judiciare penale, cu respectarea garanțiilor pe care nu le poate oferi decât un proces penal legal declanșat*”.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că aceste critici sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse. Aceasta, deoarece împotriva înscrisurilor menționate de textele din Codul de procedură penală enunțate se poate formula

contestație ce se soluționează atât pe cale administrativă de către organul competent, cât și de către o instanță de judecată independentă și imparțială, instituită de lege, iar persoana ce se consideră lezată în drepturile sale beneficiază de două grade de jurisdicție. De asemenea, în procesul deliberării, judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, și nu prin raportarea exclusivă la procesele-verbale și actele de constatare întocmite de alte organe, cu competență specială. Așadar, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile culese imediat după săvârșirea faptei reclamate, în măsura obținerii lor legale, nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură.

Pentru aceleași considerente, Curtea respinge și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2000 care, în opinia autorului, nu respectă cerințele „imparțialității și ale caracterului obiectiv ce ar trebui să caracterizeze mijloacele de probă cu caracter științific” și nici principiile contradictorialității și al dreptului la apărare, fiind contrare dispozițiilor constituționale și convenționale invocate și cu privire la textele din Codul de procedură penală anterior analizate.

II. În legătură cu art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, care, în opinia autorului excepției, este neconstituțional întrucât nu individualizează în mod concret „situații de incompatibilitate, natura lor juridică, morală, socială etc., conținutul concret, sediul lor de reglementare” și nici nu îndeplinește condițiile privind caracterul previzibil și accesibil al legii, se invocă încălcarea art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit căruia „Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”, și art. 7 din Convenție — *Nici o pedeapsă fără lege*, coroborat cu art. 11 și 20 din Constituție. Art. 12 lit. a) din legea criticată pedepsește cu închisoarea efectuarea de

operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană ori încheierea de tranzacții financiare, prin utilizarea informațiilor obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării sale și dacă aceste fapte sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite. Curtea constată că acest text stabilește toate elementele constitutive ale infracțiunii comise, astfel că nu poate reține contrarietatea lui față de dispozițiile din Constituție și din Convenție enunțate.

III. În opinia autorului excepției, art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 contravine art. 23 alin. (12) din Constituție și art. 7 din Convenție, coroborat cu art. 11 și 20 din Constituție, întrucât condițiile privind caracterul accesibil și previzibil al legii nu sunt îndeplinite. Curtea constată că și aceste susțineri urmează a fi înlăturate, deoarece termenul de „infracțiune” este folosit de legiuitor generic pentru a acoperi multitudinea de „infracțiuni bază” din care pot proveni bunurile.

IV. În legătură cu art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990, care pedepsește cu închisoare persoanele vinovate de bancrută frauduloasă, constând în falsificarea, sustragerea sau distrugerea evidențelor societății ori ascunderea unei părți din activul societății, înfățișarea de datorii inexistente sau prezentarea în registrul societății, în alt act ori în situațiile financiare a unor sume nedatorate, fiecare dintre aceste fapte fiind săvârșită în vederea diminuării aparente a valorii activelor, autorul excepției susține că încalcă art. 23 alin. (11) din Constituție, potrivit căruia „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”, și art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la prevederile constituționale ale art. 11 și 20. Cu privire la aceste susțineri, Curtea constată că textul de lege criticat stabilește, ca orice normă de incriminare, conținutul constitutiv al infracțiunii, adică condițiile obiective și subiective în care fapta devine infracțiune. Așa fiind, și excepția de neconstituționalitate a art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 urmează să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 2, art. 214 alin. 5 și art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și ale art. 282 lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Ioan Lascău în Dosarul nr. 2.122/2005 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală,
precum și pentru modificarea altor legi**

Având în vedere necesitatea identificării urgente a măsurilor procedurale care să asigure desfășurarea eficientă a activității de urmărire penală și de judecată,

luând în considerare problemele apărute în practica recentă referitoare la căutarea, localizarea și prinderea unei persoane în scopul aducerii acesteia în fața organelor judiciare ori punerii în executare a anumitor hotărâri judecătorești, lipsa unei reglementări riguroase în aceste materii fiind de natură să influențeze negativ, direct și imediat cauzele aflate în curs de urmărire penală sau judecată,

dată fiind necesitatea asigurării unui cadru legislativ care să permită funcționarea eficientă a activităților de urmărire penală și judecată, componentă a reformei sistemului judiciar, asumată prin Strategia de reformă a sistemului judiciar pentru perioada 2005—2007, reformă concepută pornindu-se de la premisele realizării unui sistem judiciar independent, imparțial, credibil și eficient,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 29/1968 — Codul de procedură penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul 3 al articolului 91¹ va avea următorul cuprins:

„Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.“

2. Alineatul 3⁴ al articolului 139 se abrogă.

3. După articolul 139 se introduce un nou articol, articolul 139¹, cu următorul cuprins:

„**Tratamentul medical sub pază permanentă** Art. 139¹. — În cazul în care, pe baza actelor medicale, se constată că cel arestat preventiv suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua medicală a Administrației Naționale a Penitenciarelor, administrația locului de deținere dispune efectuarea tratamentului sub pază permanentă în rețeaua medicală a Ministerului Sănătății Publice. Motivele care au determinat luarea acestei măsuri sunt comunicate de îndată procurorului, în cursul urmăririi penale, sau instanței de judecată, în cursul judecării.“

4. Alineatul 1¹ al articolului 145 va avea următorul cuprins:

„Pe durata măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, învinuitul sau inculpatul este obligat să respecte următoarele obligații:

- să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;
- să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea de organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat;
- să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura;
- să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme.“

5. După alineatul 1¹ al articolului 145 se introduce un nou alineat, alineatul 1², cu următorul cuprins:

„Organul judiciar care a dispus măsura poate impune învinuitului sau inculpatului ca pe durata măsurii obligării de a nu părăsi localitatea să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații:

- să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere;
- să nu se deplaseze la anumite spectacole sportive ori culturale sau în orice alte locuri stabilite;
- să nu se apropie de persoana vătămată, membrii familiei acesteia, persoana împreună cu care a comis fapta, martori, experți ori alte persoane, stabilite de organul judiciar, și să nu comunice cu acestea direct sau indirect;
- să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite;
- să nu se afle în locuința persoanei vătămate;
- să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta.“

6. Alineatele 2¹, 2² și 3 ale articolului 145 vor avea următorul cuprins:

„Copia ordonanței procurorului sau, după caz, a încheierii judecătorului ori a instanței de judecată se comunică, în aceeași zi, învinuitului sau inculpatului, secției de poliție în a cărei rază teritorială locuiește acesta, jandarmeriei, poliției comunitare, organelor competente să elibereze pașaportul, organelor de frontieră, precum și altor instituții, în vederea asigurării respectării obligațiilor care îi revin. Organele în drept refuză eliberarea pașaportului sau, după caz, ridică provizoriu pașaportul pe durata măsurii.“

În cuprinsul ordonanței sau încheierii sunt menționate expres obligațiile pe care învinuitul sau inculpatul trebuie să le respecte și se atrage atenția acestuia că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurii sau a obligațiilor care îi revin, se va lua față de acesta măsura arestării preventive.

În caz de încălcare cu rea-credință a măsurii aplicate sau a obligațiilor, măsura obligării de a nu părăsi localitatea va fi înlocuită cu măsura arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege. Organul de poliție desemnat de organul judiciar care a dispus măsura verifică periodic respectarea măsurii și a obligațiilor de către învinuit sau inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, sau instanța, în cursul judecării.“

7. La articolul 148 alineatul 1, după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) inculpatul a încălcat, cu rea-credință, măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara ori obligațiile care îi revin pe durata acestor măsuri;“

8. Alineatul 3 al articolului 160² va avea următorul cuprins:

„Pe timpul liberării provizorii învinuitul sau inculpatul este obligat să respecte următoarele obligații:

- să nu depășească limita teritorială fixată decât în condițiile stabilite de instanță;
- să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;
- să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea de instanță, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat;
- să nu își schimbe locuința fără încuviințarea instanței care a dispus măsura;
- să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme.“

9. După alineatul 3 al articolului 160² se introduc două noi alineate, alineatele 3¹ și 3², cu următorul cuprins:

„Organul judiciar care a dispus măsura poate impune învinuitului sau inculpatului ca pe timpul liberării provizorii să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații:

- să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere;
- să nu se deplaseze la anumite spectacole sportive ori culturale sau în orice alte locuri stabilite;
- să nu se apropie de persoana vătămată, membrii familiei acesteia, persoana împreună cu care a comis fapta, martori, experți ori alte persoane, stabilite de instanță, și să nu comunice cu acestea direct sau indirect;
- să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite;
- să nu se afle în locuința persoanei vătămate;
- să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta.

În cuprinsul încheierii sunt menționate expres obligațiile pe care învinuitul sau inculpatul trebuie să le respecte și se atrage atenția acestuia că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care îi revin, se va lua față de acesta măsura arestării preventive.“

10. Alineatul 2 al articolului 160⁴ va avea următorul cuprins:

„Pe timpul liberării provizorii, învinuitul sau inculpatul este obligat să respecte obligațiile care îi revin potrivit art. 160² alin. 3 și 3¹. Dispozițiile art. 160² alin. 3² se aplică în mod corespunzător.“

11. La articolul 160¹⁰ alineatul 1, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) învinuitul sau inculpatul nu respectă, cu rea-credință, obligațiile ce-i revin potrivit art. 160² alin. 3 și 3¹ și art. 160⁴ alin. 2 sau încearcă să zădărnicească aflarea adevărului ori săvârșește din nou, cu intenție, o infracțiune pentru care este urmărit sau judecat.“

12. Alineatul 3 al articolului 201 va avea următorul cuprins:

„Ca organe de cercetare ale poliției judiciare funcționează lucrători specializați din Ministerul Administrației și Internelor, desemnați nominal de ministrul administrației și internelor, cu avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și își desfășoară activitatea sub autoritatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Retragerea avizului conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce la încetarea calității de lucrător în cadrul poliției judiciare. Când legea specială prevede o procedură diferită de desemnare și funcționare a organelor de poliție judiciară, se aplică dispozițiile legii speciale.“

13. Articolul 203¹ se abrogă.

14. Alineatul 3 al articolului 209 va avea următorul cuprins:

„Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror, în cazul infracțiunilor prevăzute în art. 155—173, art. 174—177, art. 179, art. 189 alin. 3—6, art. 190, art. 191, art. 211 alin. 3, art. 212, art. 236, art. 239, art. 239¹, art. 250, art. 252, art. 253¹—255, art. 257, art. 265—268, art. 273—276, art. 279¹, art. 280, art. 280¹, art. 302², art. 317, art. 323 și art. 356-361 din Codul penal, în cazurile arătate în art. 27 pct. 1 lit. b)—e), art. 28¹ pct. 1 lit. b) și pct. 5, art. 28² pct. 1 lit. b) și art. 29 pct. 1 din prezentul cod, în cazul infracțiunilor împotriva protecției muncii, precum și în cazul altor infracțiuni date prin lege în competența sa.“

15. După alineatul 4 al articolului 209 se introduc două noi alineate, alineatele 4¹ și 4², cu următorul cuprins:

„Procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziția conducătorului parchetului ierarhic superior, când:

- imparțialitatea procurorilor ar putea fi știrbită datorită împrejurărilor cauzei, dușmăniilor locale sau calității părților;
- una dintre părți are o rudă sau un afin până la gradul patru inclusiv printre procurorii ori grefierii parchetului sau judecătoarei, asistenții judiciari ori grefierii instanței;
- există pericolul de tulburare a ordinii publice;
- urmărirea penală este împiedicată sau îngreunată datorită complexității cauzei ori altor împrejurări obiective, cu acordul procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

În cauzele preluate în condițiile prevăzute la alin. 4¹, procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot infirma actele și măsurile procurorilor din parchetele ierarhic inferioare, dacă sunt contrare legii, și pot îndeplini oricare dintre atribuțiile acestora.“

16. Alineatul 2 al articolului 220 se abrogă.**17. Alineatele 3 și 4 ale articolului 264 vor avea următorul cuprins:**

„Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când urmărirea este făcută de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când urmărirea penală este efectuată de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rechizitoriul este verificat de procurorul-șef de secție, iar când urmărirea penală este efectuată de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. În cauzele cu arestați, verificarea se face de urgență și înainte de expirarea duratei arestării preventive.

Dacă rechizitoriul nu a fost infirmat, procurorul ierarhic care a efectuat verificarea îl înaintează instanței competente, împreună cu dosarul cauzei și cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriu pentru a fi comunicate inculpaților aflați în stare de deținere.“

18. Alineatul 5 al articolului 264 se abrogă.**19. La articolul 385¹⁵ punctul 2, litera d) va avea următorul cuprins:**

„d) dispune rejudecarea de către instanța de recurs în cazurile prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 11—20, precum și în cazul prevăzut în art. 385⁶ alin. 3.“

20. După alineatul 1 al articolului 433 se introduc două noi alineate, alineatele 1¹ și 1², cu următorul cuprins:

„În cazul în care persoana față de care s-a luat măsura internării medicale refuză să se supună internării, executarea acestei măsuri se va face cu sprijinul organelor de poliție. În vederea executării măsurii internării medicale, organul de poliție poate pătrunde în domiciliul sau reședința unei persoane fără învoirea acesteia, precum și în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.

Dacă persoana față de care s-a luat măsura internării medicale nu este găsită, direcția sanitară constată aceasta printr-un proces-verbal și sesizează organele de poliție pentru darea în urmărire, precum și pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar de pe procesul-verbal împreună cu un exemplar al sesizării adresate organelor de poliție se trimit instanței de executare.“

21. După alineatul 2 al articolului 438 se introduc două noi alineate, alineatele 3 și 4, cu următorul cuprins:

„În vederea punerii în executare a măsurii expulzării, organul de poliție poate pătrunde în domiciliul sau reședința unei persoane fără învoirea acesteia, precum și în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.

Dacă persoana față de care s-a luat măsura expulzării nu este găsită, organul de poliție constată aceasta printr-un proces-verbal și ia măsuri pentru darea în urmărire, precum și pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar al procesului-verbal se trimite instanței de executare.“

22. La articolul 453 alineatul 1, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) când se constată pe baza unei expertize medico-legale că cel condamnat suferă de o boală gravă care face imposibilă executarea pedepsei, iar instanța apreciază că amânarea executării și lăsarea în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică. În acest caz, executarea pedepsei se amână până când starea de sănătate a condamnatului se va ameliora, astfel încât pedeapsa să poată fi pusă în executare;“

23. După articolul 453 se introduce un nou articol, articolul 453¹, cu următorul cuprins:

**„Obligațiile
condamnatului
în cazul amânării
executării**

Art. 453¹. — Pe durata amânării executării pedepsei, condamnatul va respecta următoarele obligații:

a) să nu depășească limita teritorială fixată decât în condițiile stabilite de instanță;

b) să se prezinte la instanță ori de câte ori este chemat sau la organul de poliție desemnat cu supravegherea de instanță, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat;

c) să nu își schimbe locuința fără încuviințarea instanței care a dispus amânarea;

d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme.

Pe durata amânării executării pedepsei, instanța poate impune condamnatului să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații:

a) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere;

b) să nu se deplaseze la anumite spectacole sportive ori culturale sau în orice alte locuri stabilite de instanță;

c) să nu se apropie de persoana vătămată, membrii familiei acesteia, persoana împreună cu care a comis fapta, martori, experți ori alte persoane, stabilite de instanță, și să nu comunice cu acestea direct sau indirect;

d) să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite;

e) să nu se afle în locuința persoanei vătămate;

f) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta.“

24. După alineatul 1 al articolului 454 se introduc două noi alineate, alineatele 1¹ și 1², cu următorul cuprins:

„Instanța de executare comunică hotărârea prin care s-a dispus amânarea executării pedepsei, în ziua în care aceasta devine definitivă, secției de poliție în a cărei rază teritorială locuiește condamnatul, jandarmeriei, poliției comunitare, organelor competente să elibereze pașaportul, organelor de frontieră, precum și altor instituții, în vederea asigurării respectării obligațiilor impuse. Organele în drept refuză eliberarea pașaportului sau, după caz, ridică provizoriu pașaportul pe durata amânării.

În caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor, instanța revocă amânarea și dispune punerea în executare a pedepsei privative de libertate. Organul de poliție desemnat cu supravegherea de către instanță verifică periodic respectarea obligațiilor de către condamnat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora sesizează, de îndată, instanța de executare.“

25. După alineatul 1 al articolului 455 se introduce un nou alineat, alineatul 2, cu următorul cuprins:

„Dispozițiile art. 453¹ și art. 454 alin. 1¹ și 1² se aplică în mod corespunzător.“

26. Articolul 479⁴ va avea următorul cuprins:

„Art. 479⁴. — Persoana juridică se citează la sediul acesteia. Când sediul este fictiv ori persoana juridică nu mai funcționează la sediul declarat, iar noul sediu nu este cunoscut, citația se afișează la sediul consiliului local în a cărui rază teritorială s-a săvârșit infracțiunea.

Dacă persoana juridică este reprezentată prin mandatar, numit în condițiile prevăzute în art. 479² alin. 3 și 4, citarea se face la locuința mandatului ori la sediul practicianului în insolvență desemnat în calitate de mandatar.“

27. După alineatul 4 al articolului 479⁷ se introduce un nou alineat, alineatul 5, cu următorul cuprins:

„După rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, instanța de executare comunică o copie de pe dispozitivul hotărârii organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică, în vederea efectuării mențiunilor corespunzătoare.“

28. După alineatul 2 al articolului 490 se introduc două noi alineate, alineatele 2¹ și 2², cu următorul cuprins:

„În vederea punerii în executare a măsurii educative a internării într-un centru de reeducare, organul de poliție poate pătrunde în domiciliul sau reședința unei persoane fără învoirea acesteia, precum și în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.

Dacă persoana față de care s-a luat măsura educativă a internării într-un centru de reeducare nu este găsită, organul de poliție constată aceasta printr-un proces-verbal și ia măsuri pentru darea în urmărire, precum și pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar al procesului-verbal se trimite centrului de reeducare în care se va face internarea.“

29. La titlul IV, după capitolul II se introduce un nou capitol, capitolul II¹ „Procedura dării în urmărire“, cuprinzând articolele 493¹—493⁷, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL II¹

Procedura dării în urmărire

Darea în urmărire

Art. 493¹. — Darea în urmărire se solicită și se dispune pentru identificarea, căutarea, localizarea și prinderea unei persoane în scopul aducerii acesteia în fața organelor judiciare ori punerii în executare a anumitor hotărâri judecătorești.

Darea în urmărire se solicită și se dispune în următoarele cazuri:

a) nu s-a putut executa un mandat de arestare preventivă, un mandat de executare a unei pedepse privative de libertate, măsura educativă a internării într-un centru de reeducare, măsura internării medicale sau măsura expulzării, întrucât persoana față de care s-a luat una dintre aceste măsuri nu a fost găsită;

b) persoana a evadat din starea legală de reținere sau deținere ori a fugit dintr-un centru de reeducare sau din unitatea în care executa măsura internării medicale;

c) în vederea depistării unei persoane urmărite internațional despre care există date că se află în România.

Darea în urmărire se solicită de:

a) organul de poliție care a constatat imposibilitatea executării măsurilor prevăzute în alin. 2 lit. a);

b) administrația locului de deținere, centrul de reeducare sau unitatea medicală prevăzută în alin. 2 lit. b);

c) procurorul competent potrivit legii, în cazul prevăzut în alin. 2 lit. c).

Darea în urmărire se dispune prin ordin de Inspectoratul General al Poliției Române.

Ordinul de dare în urmărire se comunică în cel mai scurt timp organelor competente să elibereze pașaportul, care au obligația să refuze eliberarea pașaportului sau, după caz, să ridice provizoriu pașaportul pe durata măsurii, precum și organelor de frontieră pentru darea în consemn.

De asemenea, ordinul de dare în urmărire se comunică în copie:

a) celui în fața căruia urmează să fie adusă persoana urmărită în momentul prinderii;

b) parchetului competent care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire.

Urmărirea

Art. 493². — Ordinul de dare în urmărire se pune în executare de îndată de către structurile competente ale Ministerului Administrației și Internelor, care vor desfășura, la nivel național, activități de identificare, căutare, localizare și prindere a persoanei urmărite.

Instituțiile publice sunt obligate să sprijine, în condițiile legii și conform competențelor legale, organele de poliție care efectuează urmărirea unei persoane date în urmărire.

Activitatea de urmărire a unei persoane arestate preventiv, desfășurată de organele de poliție, este supravegheată de procurori anume desemnați din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripție se află sediul instanței competente care a soluționat în fond propunerea de arestare preventivă. Când mandatul de arestare preventivă a fost emis într-o cauză de competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,

supravegherea activității de urmărire este efectuată de procurori anume desemnați din cadrul structurii competente care efectuează sau a efectuat urmărirea penală în cauză.

În celelalte cazuri activitatea de urmărire a persoanelor date în urmărire este supravegheată de procurori anume desemnați din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripție se află sediul instanței de executare ori al altei instanțe competente potrivit legii speciale.

Activități ce pot fi efectuate în procedura urmăririi

Art. 493³. — În vederea identificării, căutării, localizării și prinderii persoanelor date în urmărire pot fi efectuate, în condițiile prevăzute de lege, următoarele activități:

- a) interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, precum și alte înregistrări;
- b) reținerea și predarea corespondenței și a obiectelor;
- c) percheziția;
- d) ridicarea de obiecte și înscrisuri;
- e) punerea sub supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora.

Activitățile prevăzute în alin. 1 lit. a)–c) pot fi efectuate numai cu autorizarea:

- a) instanței de executare, în cazurile prevăzute în art. 493¹ alin. 2 lit. a) și b);
- b) unui judecător al instanței competente potrivit legii speciale, în cazul prevăzut în art. 493¹ alin. 2 lit. c).

Activitățile prevăzute în alin. 1 lit. d) și e) pot fi efectuate numai cu autorizarea procurorului care supraveghează activitatea organelor de poliție care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire. De asemenea, procurorul poate dispune să i se transmită înscrisuri, documente bancare, financiare sau contabile.

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare în procedura urmăririi

Art. 493⁴. — Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare în procedura urmăririi se dispun, la propunerea procurorului care supraveghează activitatea organelor de poliție care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire, dacă instanța apreciază că identificarea, căutarea, localizarea și prinderea persoanelor date în urmărire nu pot fi făcute prin alte mijloace ori ar fi mult întârziate.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței competente, iar în lipsa acestuia, de către judecătorul desemnat de acesta și poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană, pentru prinderea unei persoane urmărite nu poate depăși 120 de zile în aceeași cauză.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației, dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

Autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: motivele care justifică măsura; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegherii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.

Procurorul procedează personal la efectuarea interceptărilor și înregistrărilor sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal.

În caz de urgență, când întârzierea obținerii autorizării ar aduce grave prejudicii activității de urmărire a persoanei date în urmărire, procurorul poate dispune, cu titlu provizoriu, prin ordonanță motivată, înscrisă în registrul special prevăzut în art. 228 alin. 1¹, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, pe o durată de cel mult 48 de ore.

În termen de 48 de ore de la expirarea termenului prevăzut în alin. 6, procurorul prezintă ordonanța, împreună cu suportul pe care sunt fixate interceptările și înregistrările efectuate și un proces-verbal de redare rezumativă a convorbirilor, judecătorului, în vederea confirmării. Judecătorul se pronunță asupra legalității și temeiniciei ordonanței în cel mult 24 de ore, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu. În cazul în care ordonanța este confirmată, iar procurorul a solicitat prelungirea autorizării, judecătorul va dispune autorizarea pe mai departe a interceptării și înregistrării, în condițiile alin. 4. Dacă judecătorul nu confirmă ordonanța procurorului, va dispune încetarea de îndată a interceptărilor și înregistrărilor, iar cele efectuate vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal care se comunică în copie judecătorului.

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care nu contribuie la identificarea, localizarea sau prinderea persoanei date în urmărire se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității, și pot fi transmise pentru consultare procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei, la solicitarea acestora. După prinderea persoanei urmărite, acestea vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care contribuie la identificarea, localizarea sau prinderea persoanei date în urmărire sunt certificate, conform art. 91³ alin. 1 și 2, de procurorul care supraveghează activitatea organelor de poliție care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire. După prinderea persoanei urmărite, procesele-verbale de redare, împreună cu suportul pe care acestea sunt fixate, se transmit judecătorului care a emis autorizația și se arhivează la sediul instanței, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității. După arhivare, suportul pe care sunt imprimare convorbirile înregistrate poate fi consultat numai cu încuviințarea prealabilă a președintelui instanței.

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate, din cuprinsul cărora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, certificate în condițiile alineatului precedent, sunt transmise, împreună cu suportul original, de îndată parchetului competent și pot fi folosite ca probe.

Alte înregistrări

Art. 493⁵. — Dispozițiile art. 493⁴ se aplică în mod corespunzător și în cazul înregistrărilor în mediul ambiental, localizării sau urmăririi prin GPS ori prin alte mijloace electronice de supraveghere.

Punerea sub supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora în procedura urmăririi

Art. 493⁶. — În vederea identificării, căutării, localizării și prinderii persoanelor date în urmărire, procurorul care supraveghează activitatea organelor de poliție care efectuează urmărirea poate dispune punerea sub supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora pe o durată care nu poate depăși 30 de zile.

Măsura poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Durata totală a supravegherii conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora, cu privire la aceeași persoană, pentru prinderea unei persoane urmărite nu poate depăși 120 de zile în aceeași cauză.

Procurorul dispune încetarea imediată a activității de supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora, dacă nu mai există motivele care au justificat-o.

Revocarea urmăririi

Art. 493⁷. — Urmărirea se revocă în momentul prinderii persoanei urmărite sau atunci când au dispărut temeiurile care au justificat darea în urmărire.

Revocarea se dispune prin ordin de Inspectoratul General al Poliției Române, care se transmite în copie, de îndată:

- a) parchetului competent care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire;
- b) organelor competente să elibereze pașaportul și organelor de frontieră.

Procurorul care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire dispune, de îndată, încetarea imediată a activităților de supraveghere luate conform art. 493⁴—493⁶.

Art. II. — Dispozițiile art. 482 din Codul de procedură penală, privind efectuarea referatului de evaluare de către Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor în cauzele cu infractori minori, și cele ale art. 484 alin. 2 din Codul de procedură penală, privind citarea obligatorie a Serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor la judecarea cauzelor cu infractori minori, se suspendă până la 31 martie 2007. Până la această dată, în cauzele cu infractori minori se vor efectua anchete sociale de către persoane desemnate de autoritatea tutelară a consiliului local în a cărui rază teritorială domiciliază minorul, iar la judecarea cauzelor cu infractori minori citarea Serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor este facultativă.

Art. III. — Dispozițiile din Codul de procedură penală privind obligația de a purta permanent un sistem electronic de supraveghere intră în vigoare la 1 iulie 2007.

Art. IV. — Alineatul 5 al articolului 35 din Legea nr. 15/1968 — Codul penal al României, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 16 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, va avea următorul cuprins:

„Dacă s-au luat mai multe măsuri de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, dar pe durate diferite, se aplică o singură dată măsura de siguranță cu durata cea mai lungă. În cazul măsurilor de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, luate potrivit art. 118, acestea se cumulează.“

Art. V. — Alineatele (3) și (5) ale articolului 64 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, vor avea următorul cuprins:

„(3) Soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale.

(5) Procurorul poate contesta la Consiliul Superior al Magistraturii, în cadrul procedurii de verificare a conduitei judecătorilor și procurorilor, măsura dispusă, potrivit alin. (4), de procurorul ierarhic superior.“

Art. VI. — După articolul 22¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, se introduc două noi articole, articolele 22² și 22³, cu următorul cuprins:

„Art. 22² — (1) Rechizitoriile întocmite de procurorii din cadrul serviciilor teritoriale ale Direcției Naționale Anticorupție sunt verificate de procurorii-șefi ai acestor servicii, cele întocmite de către procurorii-șefi ai serviciilor teritoriale, precum și

cele întocmite de procurorii din cadrul structurii centrale a Direcției Naționale Anticorupție sunt verificate de procurorii-șefi ai secțiilor. Când rechizitoriile sunt întocmite de procurorii-șefi ai secțiilor Direcției Naționale Anticorupție, verificarea se face de către procurorul-șef al acestei direcții.

(2) Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de procurorii ierarhici prevăzuți în alin. (1).

Art. 22³. — (1) Procurorii din cadrul structurii centrale a Direcției Naționale Anticorupție pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența structurilor teritoriale ale direcției, din dispoziția procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, când:

- a) imparțialitatea procurorilor ar putea fi știrbită datorită împrejurărilor cauzei, dușmăniilor locale sau calității părților;
- b) una dintre părți are o rudă sau un afin până la gradul patru inclusiv printre procurorii ori grefierii parchetului sau judecătoria, asistenții judiciari ori grefierii instanței;
- c) există pericolul de tulburare a ordinii publice;
- d) urmărirea penală este împiedicată sau îngreunată datorită complexității cauzei ori altor împrejurări obiective, cu acordul procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

(2) În cauzele preluate în condițiile alin. (1), procurorii din cadrul structurii centrale pot infirma actele și măsurile procurorilor din cadrul structurilor teritoriale, dacă sunt contrare legii, și pot îndeplini oricare dintre atribuțiile acestora.“

Art. VII. — Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Rechizitoriile întocmite de procurorii din cadrul serviciilor și birourilor teritoriale ale Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt verificate de procurorii-șefi ai acestor servicii ori birouri.

(2) Rechizitoriile întocmite de procurorii-șefi ai birourilor teritoriale sunt verificate de procurorii-șefi ai serviciilor teritoriale.

(3) Rechizitoriile întocmite de procurorii-șefi ai serviciilor teritoriale, precum și de procurorii din cadrul structurii centrale a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt verificate conform specializării de procurorii-șefi ai serviciilor. Când rechizitoriile sunt întocmite de procurorii-șefi ai serviciilor din cadrul structurii centrale a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, verificarea se face de procurorul-șef al acestei direcții.

(4) Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de procurorii ierarhici prevăzuți în alin. (1)–(3).

(5) Conflictul de competență ivit între structurile din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se soluționează de către procurorul-șef al direcției.“

2. După articolul 20 se introduce un nou articol, articolul 20¹, cu următorul cuprins:

„Art. 20¹. — (1) Procurorii din cadrul structurii centrale a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența structurilor teritoriale ale direcției, din dispoziția procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, când:

- a) imparțialitatea procurorilor ar putea fi știrbită datorită împrejurărilor cauzei, dușmăniilor locale sau calității părților;
- b) una dintre părți are o rudă sau un afin până la gradul patru inclusiv printre procurorii ori grefierii parchetului sau judecătoria, asistenții judiciari ori grefierii instanței;
- c) există pericolul de tulburare a ordinii publice;
- d) urmărirea penală este împiedicată sau îngreunată datorită complexității cauzei ori altor împrejurări obiective, cu acordul procurorului care efectuează urmărirea penală.

(2) În cauzele preluate în condițiile alin. (1), procurorii din cadrul structurii centrale pot infirma actele și măsurile procurorilor din cadrul structurilor teritoriale, dacă sunt contrare legii, și pot îndeplini oricare dintre atribuțiile acestora.“

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul justiției,

Monica Luisa Macovei

p. Ministrul administrației și internelor,

Anghel Andreescu,

secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind suplimentarea bugetului Cancelariei Primului-Ministru
din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2006,
pentru Agenția Națională pentru Sport**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, și al art. 11 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2006 nr. 379/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Cancelariei Primului-Ministru, pentru Agenția Națională pentru Sport, cu suma de 350.000 lei, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2006, la capitolul 67.01 „Cultură, recreere și religie”, titlul IX „Alte cheltuieli”, în vederea finanțării parțiale a cheltuielilor de organizare și desfășurare la București, în perioada 22–24 septembrie 2006, a meciului de Cupa Davis din cadrul Grupei Mondiale, dintre reprezentativele României și Republicii Coreea de Sud.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Cancelariei Primului-Ministru pe anul 2006.

Art. 3. — Agenția Națională pentru Sport răspunde de modul de utilizare a sumei alocate potrivit prezentei hotărâri, în conformitate cu prevederile legii.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu
Președintele Agenției Naționale pentru Sport,
Florian Gheorghe
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 6 septembrie 2006.
Nr. 1.164.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
**pentru eliberarea domnului Coifan Viorel din funcția de consilier de stat
în cadrul Cancelariei Primului-Ministru**

În temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Coifan Viorel se eliberează din funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
p. Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Vlad Octavian Moisescu

București, 6 septembrie 2006.
Nr. 148.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
pentru numirea domnului Stragea Cristian-Dimitrie în funcția de consilier de stat
în cadrul Cancelariei Primului-Ministru

În temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-decizii, domnul Stragea Cristian-Dimitrie se numește în Ministru.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
p. Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Vlad Octavian Moisescu

București, 6 septembrie 2006.
Nr. 149.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

5 948368 119406